

BORA

VALÓSZÍNŰTLEN ÁRNYALAT

kiégett fű a test
 árnyéka.
 kő sodrása
 a pillanat.
 tisztuló ég
 a zuhanás boltíve alatt.

fogást keresel
 a zuhanásban.
 ismeretlen akkordot
 fognak le ujjaid.
 atonális csendbe
 rezdül
 a halál
 asszonyívű
 hangszerteste.

a korhadt kapun innen és túl
 folyamatos jelen.
 embernagyságú lyukon át
 szöknek a színek.
 a verőfény
 sárrá köpüli az utat.
 kötésig süppedek
 a szabadságba.
 nincs alkony-eresze
 a hirtelen leszálló éjszakának.

álmomban csak markom közepén
voltak
bemetszések
mintha sorsom nem nőtt volna velem
visszanyelt köpés a korty,
elvisz a fulladás
forrásához

nem tudom, hol
a fosztóképző a hűségben.
talán ott, ahol az avar
szélben is hallgat.
milyen mustja is lenne
az őszi leveleknek?
komposztált szomj.
mindig idáig jutok
a test felejtésében.
az egyetlen kortyba
sűrített falatig.

az eltévedés útvonalát
tervezem.

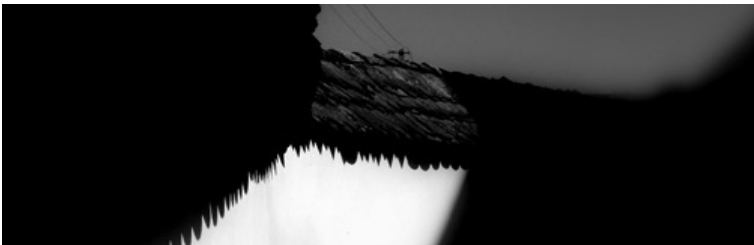
egy térképet,
melyen csak a légvonalakat rajzolom be.
nincs jobbra, balra,
égtájak nem ámítanak.
a meztelenség szabásmintája.
csak azok értik,
akik otthonról
nem találnak haza.

álmomban vagyok
a legfáradtabb.
mintha a felejtésre tárult szem
ébredlétre nyílna.
elpattant buborékként
körvonalazódik a mélység.
mire elhagyom az éjfél,
megépiül vesztés csatáim diadalíve:
az aznapi ég.

kikeverek egy valószínűtlen árnyalatot:
 hűtlen alkonyt,
 mely leszakad a napról.
 éjjel is vöröslik a házfalon.
 a feltűnő rejtőszínbén,
 mint ragadozók,
 a felületek szabadon mozognak.
 a vászon szemféhérje
 elővillan.
 a közel világos.
 hígítatlan festék a távol.
 a nap holdudvarán
 zárt kelyhű hervadás.
 a defloráció virága
 alvadt ecsetvonás.

más a fény,
 mikor kevés az ideje.
 feltámadt fürgeteg,
 mint heródes katonái
 száguld végig
 a betlehemeken.
 avarrá porladnak
 karácsonyfadíszek.
 fák fölé emeli az elhalt leveleket:
 az úr teste! az úr teste!
 a tisztulás árnyéka hideg,
 fájdalomtalan mélyed,
 mint húsban a csont,
 hirtelen másként megszokott.

megrázza magát az éjszaka
teste,
eltűnik vízcseppekben.
marad a felhőtlen szürke ég.
tán csak beszáradt kék.
ugyanaz másképp.
a fáradt szemtől a test
levélnehezék.
a lomb íratlan törvény.
az avar bezúzott
írasmagyarázat.
másképp ugyanaz.

a fájdalom ostorcsapásba fonja
a véletlen vonalakat.
kobzott juss
a térölelő mozdulat.
a zsugorodott testhez
túl tagbszakadt.
szólíthatatlanságod faggat:
van-e álom,
melyben pirkad?

a nyitva hagyott ablakon
 a függöny lélegzetemre mozog,
 mire a tengermorajlás,
 amit álmomba küldtél,
 tiszta észlelés lesz,
 már tudom:
 isten végső zuhanásában
 festi az eget.
 álom és ébrenlét között mozgó szívfala
 engedi át a látványt.
 vért szivárgó gát.
 a strandon mellettem
 valószínűtlenül karcsú
 mozdulattal fejest ugró
 kövér nő vajon
 ébrenlét vagy álom?
 és a te arcod,
 mely közelben a távol intarziája?
 csukott ajtó fényküszöbe
 a következő nap.

zuhanás rejtőszíne
 a meghasadt kárpit
 vitorlavászon-villanása.
 ragyogás nélküli
 szikra,
 mit csak az lát,
 kinek roncsolt szaruhártyája
 egy színre bontja
 a szivárványt.
 s az egyöntetű fényben
 meglátja az istenszobrászt,
 amint a kőből
 a déli árnyat kibontja
 s kifaragja belőle
 az angyalokat.

sóvárgok vissza
 porcelán-foglalatú időbe,
 mikor szánk volt a csend
 csorbult aranszegélye
 a közelítő hold
 testünk kiemelte
 mint téltre a hajót
 földre helyezte

a gyulladás ágyékkötőjében
 meztelen borzong a tested.
 mikor belépsz a vízbe,
 nem felszíne,
 mélye loccsan a kőre.
 kibomlik a felejtésbe
 bábozódott ölelés,
 egy szárny magánya:
 kettézárt rebbenés.

sosem olvasott statisztikákat.
 nem hitte, hogy érthetőbb lesz tőlük a világ.
 így is tudta: hajnalban távozik
 és jön világra a legtöbb ember.
 az észre
 vétlen
 időben,
 mikor kivehetővé válik minden
 az éjszaka alaktalanná formáló műhelyéből.
 próbált minél később lefeküdni,
 hogy ezt az időt átaludja.
 „hajnalban egyedül, az a legszörnyűbb”
 mormolta, mikor már nagyon fáradt volt.
 néha mégis meglepte a szorongás angyalát,
 ahogy az árvaság vizeibe
 visszahelyezte részenként a testét.
 zsigereit először,
 érzékszerveit utoljára.
 pirkadat nélküli hajnal
 a távozó angyal háta.

két színe van
 a kifulladás évnek
 november elején:
 fény és árnyék.
 sorsomban jövevények
 elsőíziglen.
 többször letöltött porladási idő
 másodíziglen.
 megváltatlan sírhelyek
 harmadíziglen.
 szépia-gyász
 negyedíziglen.
 engesztelő felejtés
 ötödíziglen.
 hangutánzó csend
 hatodíziglen.
 isten
 hetedíziglen.

a régi sváb parasztházat,
 melynek egyik felére
 tornyot húztak,
 a másikban a rendőr lakott,
 eladták.
 a tornyot,
 miben apám harangozott,
 a földre rakták.
 lépcsők nélküli
 juss a magasság.

a víz éppoly hideglelősen
langyos,
mint anyám keresztelőmedencéjében,
mikor testhőmérséklet alá hűlt,
és kocsonyásan dermedni
kezdett körülöttem
az alkony.
mígnem anyám köldöke alatt
egy villámlás új eget hasított
s őt magam mögött hagytam
a régi égbe fagyva.

„a megszűnésnek, elszegényedésnek erre a gondolatára Hans
Castorp kissé elszédült, fölélmeyedett, és két másodpercre
eltakarta szemét a tenyerével”
(*Thomas Mann: A varázshegy*)

a napsütéses órák száma
a halál árnyékában a legnagyobb.
a nehéz sugarak átvilágítanak,
csontokkal töltik meg árnyékok.
az énekes madarak szintje fölött
a legősibb kétely,
a vízvásztó hit is elmarad.
az idő felköhögött avar.
a varázshegy tiszta tüdőcsúcs.
megmászhatatlan.

A verseket a szerző saját fotóinak részleteivel illusztráltuk.